

Η ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ «ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ»

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ 1936

Πώς λειτουργούν ή σύγχρονες σχολές κατασκόπων. Οί μυστικοί πράκτορες του 1914. Πώς άρχισε τὸ στάδιόν της ἡ ἀρχικατάσκοπος Μάρθα Ρισάρ. Τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ κατασκόπου. Ἡ δοκιμασία τῆς ψυχραιμίας. Ἡ ἐξάσκησις τοῦ ματιοῦ. Μαθήματα πλαστογραφίας. κλπ. κλπ.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς περιφημότερους Γάλλους ἀρχικατάσκοπους, ὁ συνταγματάρχης Λαντοῦ, διευθυντῆς τοῦ Δευτέρου Γραφείου κατὰ τὸν πόλεμο, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος δὲν ἦταν διόλου προετοιμασμένος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ κατάσκοποι ἐστρατολογούντο ὅπως καὶ οἱ φαντάροι. Κανείς δὲν τοὺς ζητοῦσε ἰδιαίτερα προσόντα. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ συνταγματάρχης Λαντοῦ, τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Αὐγούστου 1914 βρέθηκε μπροστὰ σὲ τρομακτικὲς εὐθύνες, βλέποντας τὰ μυστικά τοῦ κράτους νὰ ξεφεύγουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ ὀργανώη τὴν ὑπηρεσία του, ὄχι μὲ κανένα σύστημα ἔτοιμο ἀπὸ πρῶτα, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὶς περιστάσεις καὶ τὶς εὐκαιρίες πού τοῦ παρουσιαζόντουσαν. Ἐπίσης κι' ὄλοι σχεδὸν οἱ συνεργάτες του ἦσαν αὐτοσχέδιοι κατάσκοποι, πού δὲν ἤξεραν κανένα ἀπὸ τὰ μυστικά του ἐπαγγέλματος. Ὅλοι τοὺς δούλευαν μὲ τὴν διαίσθησι.

— Τί συμβουλές σὰς ἔδωσε ὁ Λαντοῦ; ρώτησα μιὰ μέρα τὴν Μάρθα Ρισάρ, τὴν περίφημη Γαλλίδα ἀρχικατάσκοπο, πού ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες συνεργάτιδες τοῦ Δευτέρου Γραφείου.

— Συμβουλές; ἀπόρησε ἡ σατανικὴ Μάρθα Ρισάρ. Δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιά συμβουλή. Μοῦ εἶπε μόνο: «Βγάλτε τα πέρα μόνη σας!» Κι' ἔπειτα μοῦ ὑπέδειξε ὅτι ἔπρεπε νὰ μαθαίνω ἀπ' ἐξῶ τὶς στρατιωτικὲς πληροφορίες πού μοῦ ἔδινε τὸ Δεύτερο Γραφεῖο γιὰ νὰ τὶς «προδίδω» στὸν φόν Κρόν, τὸν Γερμανὸ στρατιωτικὸ ἀκόλουθο, ὁ ὁποῖος ἔσπευδε ὀλόχαρος νὰ τὶς διαβιβάζη στὸ Βερολίνο, νομίζοντας πὼς εἶνε ἀληθινές...

Ἀπὸ τότε ὅμως ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατασκόπου ἔχει σημειώσει μιὰ τεραστία ἐξέλιξι. Σήμερα τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικερδῆ, κι' ὅπως ὄλα, ἔχει κι' αὐτὸ ἀνάγκη ἀπὸ διπλώματα. Μὲ ἄλλα λόγια, στὴν ἐποχὴ μας λειτουργοῦν ἀξιοθαύμαστες σχολές κιτασκόπων, ἡ ὁποῖες προετοιμάζουν μὲ τὸν πιὸ ἐπιστημονικὸ τρόπο τοὺς Λῶρες καὶ τὶς Μάτα Χάρι τῆς αὔριον.

Τὸ κυριώτερο λοιπὸν προσόν πού πρέπει νὰ ἔχη ἕνας κατάσκοπος εἶνε ἡ ψυχραιμία. Ἡ ψυχραιμία ὅμως καὶ ὄχι ἡ ἀναισθησία. Ἀντιθέτως μάλιστα, ἕνας κατάσκοπος πρέπει νὰ εἶνε νευρικός, γιὰ νὰ μπορῆ, σάν ἀστραπὴ, ν' ἀντιμετωπίζη διάφορες ἐπικίνδυνες καταστάσεις. Γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσουν, παραδείγματος χάριν, τοποθετοῦν τὸν ὑποψήφιο κατάσκοπο μέσα σ' ἕναν ὄμιλο ἀπὸ καμμιά τριανταριά ἀνθρώπους κι' ἀπότομα ὁ ἐκπαιδευτῆς του πυροβολεῖ στὸ σωρό. Κανείς δὲν ξέρει ἂν ἡ σφαῖρες εἶνε ἀληθινές ἢ ψεύτικες! Πέντε ἀνθρώποι τότε σωριάζονται καταγῆς. Αὐτοὶ εἶχαν εἰδοποιηθῆ προηγουμένως, ὁ ὑποψήφιος κατάσκοπος ὅμως δὲν ἤξερε τίποτα. Οἱ γιατροὶ ἀμέσως τρέχουν κοντὰ του γιὰ νὰ σημειώσουν τὶς νευρικὲς ἀντιδράσεις του, τὴν ὠχρότητά του, τὴν κατάστασι τῆς καρδιάς του κλπ.

Κατόπιν τὸν ὑποβάλλουν στὴ δοκιμασία τῆς «περιστροφόμενης αἰώρας». Ἡ αἰώρα αὐτὴ γυρίζει μὲ μεγάλη ταχύτητα γύρω ἀπὸ ἕνα σταθερὸ ἄξονα. Ὁ ὑποψήφιος κατάσκοπος πρέπει, μόλις τοῦ δοθῆ τὸ σύνθημα, νὰ πηδήσῃ ἀπότομα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Προηγουμένως ὅμως ἔχει προστατεῦσι τὰ γόνατά του, τὰ νεφρά του, τοὺς ἄγκῶνες του μὲ πλάκες φελοῦ καὶ μικρὰ λαστιχιένια μαξιλαράκια. Μὲ

τὴν ἄσκησι αὐτὴ ὁ κατάσκοπος μαθαίνει νὰ πηδάη ἀπὸ τὰ ἑξπρὲς καὶ τὰ αὐτοκίνητα, χωρὶς νὰ κατασκαίξεται.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξάσκησι τοῦ σώματος, ὁ ὑποψήφιος ὑποβάλλεται καὶ σὲ μιὰ λεπτομερῆ ἐκπαίδευσι τῶν αἰσθησῶν του: τῆς ὄρασεως, τῆς ὄσφρησεως, τῆς ἀκοῆς, τῆς γεύσεως καὶ τῆς ἀφῆς. Ἐνας κατάσκοπος πού βρίσκεται σ' ἕνα ἐργοστάσιο πολεμικῶν εἰδῶν ἢ σ' ἕνα ναυπηγεῖο, πρέπει νὰ μπορῆ μὲ μιὰ ματιὰ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν διάμετρο ἑνὸς τηλεβόλου, τὸ μῆκος ἑνὸς πλοίου, τὸ πάχος ἑνὸς χαλυβδίνου ἐλάσματος κλπ. Μὲ τὴν βοήθεια λοιπὸν ἑνὸς μπαστουιῦ πού ἔχει τὶς ὑποδιαίρέσεις τοῦ μέτρου, ὁ κατάσκοπος ἐκπαιδεύει τὴν ὄρασί του. Ἐπίσης τὸν μαθαίνουν νὰ χαραῖξῃ στὸ μυαλό του τὸ σχῆμα ἑνὸς ἐγγράφου, ἑνὸς σχεδίου, ἑνὸς χάρτου, μαζὺ μὲ τὸ περιεχόμενό του. Τὸν βάζουν, π.χ., ν' ἀντιγράψῃ ἕνα σχέδιο, ἔπειτα τοῦ τὸ παίρνουν καὶ τοῦ λένε νὰ τὸ ξαναφτιάξῃ ἀπὸ μνήμης κατ' ἐπανάληψιν κ' ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς μέρες.

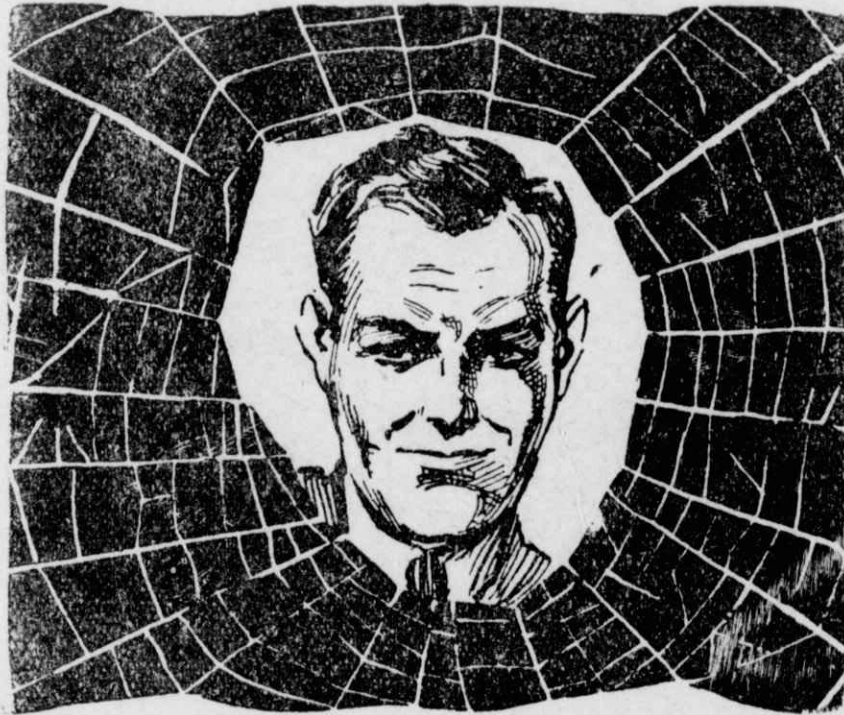
Μιὰ καλὴ ἄσκησις τῆς μνήμης εἶνε καὶ ἡ ἀποστήθισις μερικῶν σελίδων τοῦ «Τηλεφωνικοῦ Ὁδηγοῦ», καθὼς καὶ ἡ συνομιλία σὲ πολλὰς συγχρόνως γλώσσας. Ὁ ἐκπαιδευτῆς μιλάει στὸν ὑποψήφιο κατάσκοπο σ' ἀγγλικά, ἐκεῖνος ἀπαντᾷ στὰ γερμανικά, ὁ ἐκπαιδευτῆς κάνει μιὰ παρατήρησι στὰ γαλλικά κι' ὁ ἄλλος δίδει ἐξηγήσεις στὰ

ἰσπανικά καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Στὰ σημειωματάρια τοῦ Ἀμερικανοῦ κατασκόπου Σουίτς, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς περίφημης «Συμμορίας Χ 55», βρέθηκαν παράξενες σημειώσεις πού φάνηκαν στὴν ἀρχὴ ὡς ἀκατάληπτες. Μὰ ὁ Σουίτς, σύμφωνα μὲ μιὰ ὀρισμένη μέθοδο, εἶχε φτιάξει μιὰ δική του γλώσσα πού εἶχε τὶς λέξεις ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν! Αὐτὲς ἡ ἀσκήσεις δυναμώνουν τὴ μνήμη κ' ἡ μνήμη, ὅπως ξέρετε, εἶνε ὁ καλύτερος σύντροφος τοῦ κατασκόπου. Ὁ Βέλγος κατάσκοπος Βὰν Ἐλμερ, π.χ., μποροῦσε νὰ πῆ, χωρὶς νὰ κἀν λάθος, τὴν ἔδρα ὄλων τῶν γερμανικῶν συνταγμάτων, μὲ τὸν ἀριθμὸ τους, τὴ δύναμί τους καὶ τὸ πολεμικὸ ὕλικό τους.

Οἱ ὑποψήφιοι κατάσκοποι παρακολουθοῦν ἐπίσης καὶ μαθήματα πλαστογραφίας. Ἡ πλαστογραφία εἶνε τὸ μεγαλύτερο ὄπλο τοῦ κατασκόπου.

Ἐνας τρομερὸς ἀρχικατάσκοπος, ὁ Φράνκ Χάινε, ἀπόγονος τοῦ ποιητοῦ Ἑρρίκου Χάινε, ἔφτιαξε μιὰ μέρα μιὰ ψεύτικη γαλλοβελγικὴ συνθήκη, μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ στρατηγοῦ Ντεμπενέ, ἀρχηγοῦ τοῦ Γαλλικοῦ Ἐπιτελείου καὶ τὴν ὑπογραφή τοῦ στρατηγοῦ Γκαλλέ, ἀρχηγοῦ τοῦ Βελγικοῦ Ἐπιτελείου. Ἡ πλαστὴ αὐτὴ συνθήκη ἔμεινε ἱστορικὴ στὰ χρονικά τῆς κατασκοπείας.

Οἱ ὑποψήφιοι κατάσκοποι μαθαίνουν ἀκόμη ν' ἀλλάζουν τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τους. Ἐνας κατάσκοπος τοῦ 1936 πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἐπιδέξιος φωτογράφος, μὲ μικροσκοπικὲς μηχανὲς κρυμμένες σ' ἕνα ρολογάκι τοῦ χεριοῦ ἢ στὴ λαβὴ ἑνὸς μπαστουιῦ. Ἐπίσης πρέπει νὰ ξέρη νὰ κρύβῃ μιὰ σημείωσι στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη. Στὶς γερμανικὲς σχολές κατασκοπείας οἱ ὑποψήφιοι μυστικοὶ πράκτορες μαθαίνουν ν' ἀναγνωρίζουν διάφορα ἄτομα διὰ τῆς προβολῆς τοῦ «ὀμιλοῦντος πορτραίτου» τους. Ὁ κατάσκοπος, δηλαδή, βλέπει νὰ κινῆται μπροστὰ στὰ μάτια του ἡ ὀμιλοῦσα εἰκόνα ἐκείνου πού πρέπει νὰ παρακολουθῆσῃ καὶ νὰ κατασκοπεύσῃ κι' ὁ ὁποῖος τὶς περισσότερες φορὲς εἶνε

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΛΕΚΟΝ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΜΠΡΟΣΤΑ στη βιτρίνα ενός χρυσοχοείου ή ωραία κυρία Μπαρντόν στεκόταν και θαύμαζε τα διάφορα χρυσαφικά.

— "Ω, τί εξαίσιον δαχτυλίδι! είπε, δείχνοντας μέσα σ' ένα κουτάκι με μπλε βελούδο ένα θαυμάσιο πραγματικό κόσμημα.

— Σ' άρεσει; τή ρώτησε ο σύντροφός της, ένας νέος κύριος με κατάμαυρα μαλλιά, ο οποίος τήν άκολουθούσε και τήν πρόεχε σαν πιστό σκυλί.

— Είνε νά ρωτάς;

Ο πρόθυμος συνοδός της, ο οποίος δεν ήταν άλλος παρά ο Ρενέ Μπαρντόν, ο πάμπλουτος ιδιοκτήτης των εργοστασίων των περιφήμων μπισκότων, τράβηξε πρὸς τὸ κατάστημα. Μά καθώς πατούσε τὸ πόδι του στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιού, ἡ κ. Μπαρντόν τὸν κράτησε.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, θεότρελλε; τοῦ εἶπε.

— Ἀπλούστατα, θέλω νά σοῦ προσφέρω αὐτὸ τὸ μπιζοῦ.

— Ἀχ, ἀγαπημένε μου Ρενέ, αὐτὸ τὸ ωραῖο σου κεφαλάκι κλείνει μέσα πολὺ λίγο μυαλό! Πιστεύεις στὰ σοβαρά ὅτι μπορῶ νά φορέσω ἕνα δαχτυλίδι με διαμάντι τέτοιας ἀξίας χωρὶς νά τραβήξω τήν προσοχή ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἰδιαίτερώς τοῦ ἀνδρός μου; Τί θὰ τοῦ πῶ, γιὰ νά δικαιολογήσω τήν προέλευσί του;

— Ὅτι εἶνε ἰμ ι τ α σ ι ὶ ν.

— Ὅχι, ὄχι, μικρέ μου, δὲ γίνονται αὐτὰ πού λές. Τὸν ξέρεις καλὰ τὸν ἄντρα μου καὶ ξέρεις πόσο ζηλιάρης εἶνε. Ὡς τώρα σὲ νομίζει γιὰ ἕνα παληόπαιδο πού δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νά τὸ ὑποπτευθῆ. Μιά μικρὴ ἀνοησία ὅμως φτάνει γιὰ νά τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια καὶ τότε ἀντίο ἡ ἀνεξαρτησία μου, ἀντίο ἡ ἡσυχία μου...

— Τότε τί νά κάνωμε;

— Ξέρω κι' ἐγώ!... Βρὲς ἐσὺ μιά λύσι.

— Ὡ, διάβολε! λίγη φαντασία χρειάζεται...

Καὶ χωρὶς νά περιμένη ἀπάντησι, ἡ κυρία Μπαρντόν πετώντας μέσα στὴν ἀσπρη τουαλέττα της, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀνεδίδοντο διάφορα βαρεῖα ἀρώματα ἀπομακρύνθηκε χαμογελώντας.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Ρενέ ἔπαιζε τένις στὴν πλάζ.

— Εὔρηκα! Εὔρηκα! φώναξε ξεαφνα.

— Τί βρήκατε; τὸν ρώτησε μιὰ ξερακιανὴ καὶ ἄσχημη Ἀγγλὶς, πού ἔπαιζε μαζὺ του.

— Τίποτα! Πρόκειται γιὰ ἕνα γρίφο, πού μοῦ ἔχει ὁσεί νά λύσω ἡ κυρία Μπαρντόν.

— Ἀ, μ' ἀρέσουν πολὺ οἱ γρίφοι. Γιὰ πέστεμού τον...

— Ἀ αὐτὸς εἶνε τόσο πολὺπλοκος, ὥστε μόνο ἕνα γαλλικὸ μυαλό μπορεῖ νά τὸν λύσῃ, ἀποκριθῆκε ξερά ὁ Ρενέ. Ὅταν σὲ λίγο ὁ Ρενέ συναντήθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ τσαγιού με τὴν κ. Μπαρντόν τῆς εἶπε ὅτι ἀπεφάσισε νά δι-

μεταμφιεσμένος.

Τέλος, ὅλη ἡ ἐπιστῆμη βοηθαίε τὸν κατάσκοπο - Δὸν Ζουάν καὶ τὴν κατάσκοπο - γόησσα.

Εἰδικὰ τεχνικὰ μαθήματα διδάσκουν ὡσαύτως στοὺς ὑποψηφίους κατασκόπους πῶς ν' ἀρέσουν στὶς γυναῖκες με τὸ χορὸ, με τὸ τραγοῦδι, τὴ μουσικὴ καὶ τ' ἀρώματα. Ἰσοῦ δὲ ἡ πολὺτιμη συμβουλή πού δίνει ἡ ἀρχικατάσκοπος Μάρθα Ρισάρ στὶς ὑποψήφιες κατασκόπους:

«Πρέπει νά ἔχετε λάνω ἀπ' ὅλα ἔξυπνο μάτι. Ὁ ἀντίπαλός σας, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἔχῃ κι' αὐτὸς ἕνα ἐλάττωμα, μιὰ ἀδυναμία, ἕνα πάθος. Προσπαθεῖτε ν' ἀνακαλύψετε αὐτὸ τὸ ἀσθενὲς σημεῖο του. Ἐλεῖτα ἐκμεταλλεῦθητε το. Ἐτσι θὰ ἔχετε λάντα στὸ χέρι τὸν ἀντίπαλό σας. Τὸν πιάνετε ὅπως ἡ ἀράχνη τὴ μύγα...»

Καθὼς βλέπετε, λοιπὸν, οἱ κατάσκοποι σήμερα δὲν εἶνε ὑποπτοὶ τυχοδιώκτες καὶ κακοποιοὶ, ἀλλὰ πραγματικοὶ «ἐπιστήμονες» με σπουδὲς καὶ με διπλώματα, ὅπως οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ δικηγόροι. Με τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι γιὰ νά γίνῃ κανεὶς κατάσκοπος πρέπει νά ἔχῃ πολὺ περισσότερα προσόντα ἀπ' ὅσα χρειάζονται τὰ κοινὰ ἐπαγγέλματα...

ΠΩΛ ΑΛΛΑΡ,

οργανώσῃ μιὰ πλουσία πραγματικὴ κλήρωσι γιὰ φιλοanthropικό τάχα σκοπὸ: θὰ εἶχε χίλια μπιλιέτα, ἀπὸ 50 φράγκα τὸ ἕνα με δικαίωμα λαχνου. Καὶ ὁ τυχερὸς θὰ κέρδιζε τὸ περίφημο δαχτυλίδι! Θὰ ἔδινε λοιπὸν μερικὰ μπιλιέτα σ' αὐτὴν καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ κέρδιζε τὸ δαχτυλίδι.

— Καὶ πῶς θὰ τραβήξῃς τὸν ἀριθμὸ τὸ δικό μου; τὸν ρώτησε.

— Οὐ, αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ξέρω στὸ καζίνο ἕναν γκρουπιέρη πού μπορεῖ καὶ τραβάει ὅποιο νούμερο θέλει. Αὐτὸν θὰ φέρω λοιπὸν.

— Μὰ πού θὰ θάλῃς τὴν τόμπολα;

— Ἡ διεύθυνσις τοῦ καζίνου θὰ με βοηθήσῃ. Γιὰ ὅλα ἄλλα ὑπολογίζω σὲ σένα.

— Ἀχ, τί φασαρία, καὶ μένε Ρενέ. Καὶ τί νά σοῦ πῶ, πολὺ τὸ φοβοῦμαι ἂν θγοῦμε κερδοσμένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Οὐφ, πάντα εἶσαι φοβισιάρη.

— Καλὰ, μὰ τὰ μάτια σου τέσσερα, ὅταν ὁ ἄντρας μου θὰ εἶνε μπροστά.

Αὐτὴ ἡ φράσις ἔδινε στὸ Ρενέ τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ξεχωριστῆς ἐμπιστοσύνης, τὸν μεθούσε.

Ἐστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες οἱ κοσμικὲς ἔφημερίδες ἀνήγγελλαν ὅτι ἡ τόμπολα, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὀργανώσει ὁ κ. Ρενέ Μπαρντόν θὰ λειτουργοῦσε ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου. Καὶ παρακάτω ἔγραφαν ἕνα σωρὸ ἐπαίνους γιὰ τὴν φιλόanthropη αὐτὴ χειρονομία τοῦ νεαροῦ ἑκατομμυριούχου.

Οἱ ἀριθμοὶ πούληθησαν με μεγάλη εὐκολία, ὅταν μάλιστα ἔγινε γνωστὸ στὸ Καζίνο ὅτι τὰ λαχεῖα κέρδιζαν ἕνα θαρύτιμο καὶ σπάνιο δαχτυλίδι.

Ἡ Ἀγγλὶς, πού νοστιμεύονταν πολὺ τὸν Ρενέ, γιὰ νά τὸν εὐχαριστήσῃ ἀγόρασε ἀρκετοὺς ἀριθμοὺς, ἐνῶ ἡ κυρία Μπαρντόν ἔλεγε κάθε τόσο:

— Ποτὲ δὲν κερδίζω ξέρετε στὶς λοταρίες.

— Δὲ, βαριέστε, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ φιλοanthropικό σκοπὸ, ἀπαντοῦσε ἡ Ἀγγλὶς.

Μὰ ὁ ἄντρας τῆς κ. Μπαρντόν εἶχε κάτι περιέργες ιδιοτροπίες. Σὲ τέτοια πράγματα δὲν ἠθελε ν' ἀνακατεῦεται ἡ γυναῖκα του, παρά αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὁ

Ρενέ λοιπὸν ἀναγκάσθηκε νά δώσῃ σ' αὐτὸν τοὺς ἀριθμοὺς. Κι' ἔτσι ἡ κυρία Μαργαρίτα Μπαρντόν δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τί ἀριθμοὺς εἶχε.

Ἦρθε ὡς τόσο ἡ στιγμὴ πού θὰ τραβοῦσαν τὰ νούμερα.

Ὅλοι εἶχαν συγκεντρωθῆ καὶ περίμεναν με ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα...

Ἡ Ἀγγλίδα ἦταν βέβαιη ὅτι θὰ κέρδιζε αὐτὴ... Θὰ ἦταν τόσο εὐτυχισμένη νά εἶχε ἕνα δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ρενέ... Μὰ ἡ ἐλπίδες της διεψεύσθησαν πολὺ γρήγορα.

Ὁ γκρουπιέρης ἔπαιξε καλὰ τὸ μέρος του καὶ θῆκε ὁ ἀριθμὸς 333 πού εἶχε ἀγοράσει ὁ ἄντρας τῆς κυρίας Μπαρντόν.

Ἐνθουσιασμένος ὁ Ρενέ ἔτρεξε καὶ τὸν βρῆκε.

— Κέρδισε τὸ νούμερό σας! τοῦ φώναξε. Τὸ δαχτυλίδι ἀνήκει στὴν κυρία σας.

-- Σοῦτ! μὴ σ' ἀκούσῃ, τοῦ εἶπε σ' αὐτὴ ἐκεῖνος. Δὲν θὰ τῆς τὸ δώσω καὶ σ' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω νά με βοηθήσῃς καὶ σύ. Μὴν πῆς ὅτι τὸ κέρδισα... Καὶ ξέρεις γιατί, καὶ μένε Ρενέ; Γιατί θέλω νά τὸ κάμω δῶρο στὴ φιλενάδα μου, τὴν Ὑβὲτ μου, ἕνα κουκλάκι ἀληθινὸ, πού κάθεται σ' ἕνα ξενοδοχεῖο στὸ Σαιν-Λινέρ. Θὰ τῆς φανῆ θαυμάσιο καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὅτι δὲ μοῦ στοίχισε μεγάλα πράγματα!

ΖΩΡΖ ΛΕΚΟΝΤ

